

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΣΩΠΟΠΟΙΙΑ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ.

Κροῦσον Ἑρμῆ!

ἁρμονικὴν χορδὴν σου,
βάλλε πᾶσαν σπουδὴν σου,
ὅπως ἐμὲ μὲν τέρψῃς,
κατοίκους δέ μου ζήψῃς
μέγιστα τῇ τιμῇ.

Καὶ γάρ ποτε

αἱ Μοῦσαι διωγμέναι,
καὶ ἀποβεβλημέναι,
μακρὰν ἐμοῦ ἀπέιχον,
καὶ θαυμασμὸν οὐκ εἶχον,
ὥς μέγισ' ἀρεταί.

Διὸ πολὺς

παρῆλθε, φίλε! χρόνος,
καὶ ἔλειπεν ὁ θρόνος
Μουσῶν καὶ τῆς σοφίας,
καὶ ἦν τῆς ἀσοφίας
καθέδρα μιαρῆς

Νῦν δ' οἱ ἐμοὶ

κάτοικοι φωτισθέντες,
θεόθεν κινηθέντες,
κατὰ τῆς ἀμαθείας
ὥρμησαν τῆς μὴ θεΐας
καὶ πλούσιοι καὶ μὴ.

Προθύμως οὖν

ἐκ Παρνασσοῦ καλοῦσι,
τὰς Μούσας ὁδηγοῦσι,
φέρουσιν αὖθις νέον
ἐκεῖνον τὸν ἀρχαῖον
αἰῶνα τὸν χρυσοῦ.

ἔχουν λοιπὸν

σοφοὺς τοὺς διδασκάλους
μὲ κάθε εἶδος κάλλους,
ὄντας πεπαιδευμένους,
καὶ καταγινομένους
ᾧ τὸν θεῖον των σκοπόν.

Πάνυ σοφῶς

ἀνήγειραν μουσεῖον,
νῦν καὶ τυπογραφεῖον
ἀπὸ τῶν Παρισίων,
αἷτιον ἄρ' ὁποίων!
γενήσεται σαφῶς.

Πρέπει καὶ γὰρ

ἀξίως νὰ τιμήσω,
μὲ δάφνας νὰ στολίσω
Ἀμβρόσιον ἐκεῖνον
φιλέλληνα Φιρμῖνον,
τοῦτο πολλὰ ποθῶ.

Δέομαι οὖν

αἱ πόλεις νὰ ζητήσουν,
σεφάνους νὰ ποιήσουν,
εἰς τοῦτον νὰ προσφέρουν,
γιὰ νὰ φανοῦν πῶς χαίρουν,
ὅσον χι ἂν ἤμποροῦν.

Δημήτριος Κωνσταντίνου Μπαμπάκου
Κυδωνιεύς.

Ἐτυπώθη ἐν τῇ Τυπογραφίᾳ τῆς τῶν Κυδωνιῶν Σχολῆς παρὰ Κωνσταντίνου Τόμπρα Κυδωνιέως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΨΥΧΗΣ ΚΑΤΑΝΕΝΤΕΝΝΗΣ ΙΚΕΣΙΟΣ ΔΕΗΣΙΣ

πρὸς τὴν
ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Δέσποινα Δέσποινα Μῆτερ, ἀμαρτωλῶν ἡ προσάτις·
Καταφυγὴ τε καὶ σκέπη τῶν ἐπὶ σὲ παποιοῦτων·
Λιμὴν τῶν χειμαζομένων ἐν τῷ τοῦ βίου πελάγει·
Καὶ ἄγκυρα τῶν ἐν ζάλαις καὶ ῥύτης τῶν ἐν κινδύνοις·

Ἐκ βάθους μου τῆς καρδίας ψυχῆς τε συντετριμμένης
Ἐν ταπεινώσει καὶ θλίψει καὶ στεναγμοῖς καὶ δακρύοις
Πρὸς Σὲ τὴν μόνην ἐλπίδα ὁ ἄθλιος καταφύγω
Καὶ σὲ μεσίτην αἰροῦμαι πρὸς τὸν υἱόν σου καὶ κτίστην.

Σὺ μοι γενοῦ προσασία, μὴ δὴ μ' ἐάσης ὀλέσθαι·
Ἰλέωσαι τὸν υἱόν σου τὸν κατ' ἐμοῦ ὀργισθέντα·
Τὴν ἀγανάκτησιν παῦσον, ἣν ἔχει πρὸς με δικαίως
Ἐφ' οἷς ἐξήμαρτον, τάλας! ἐφ' οἷς παρώξυνα τοῦτον.

Ἄπαν ἀθέμιτον ἔργον ἐτόλμησα ἐν τῷ βίῳ·
Καὶ λογισμοῖς τε καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν ἀκαθάρτοις
Ἐμόλυνά μου τὸ πνεῦμα καὶ ὅλος κατέρρυπώθην·
Ἡμαύρωσά μου τὸ κάλλος, κατήσχυνα τὴν εἰκόνα.

Φεῦ! καὶ κρουνοὶ τῶν ὀμμάτων ἐν ὀχετοῖς τῶν δακρύων,
Κἄν ῥέωσιν ἀεννάως ὥς ποταμοὶ τε καὶ κρῆναι
Τὸ δυσάπονητον αἰσχος τῆς μιανθείσης Ψυχῆς μου,
Πῶς ἀποσμήξουσιν ἄρα; Πῶς ἔξουσιν ἀποπλῦναι;

Οἶμοι! κατάκριτος κεῖμαι τὸν Δικαστὴν παροργίσας·
Οἶμοι! τὴν Γέενναν τρέμω, καὶ τὰς ποινὰς τὰς μελλούσας.
Τίς με τὸν δειλαινὸν σώσει τῆς φοβερᾶς καταδίκης;
Οὐδεὶς πλὴν σοῦ Παναγία· Δέσποινα Δέσποινα σῶσόν με.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ